

helst Øjemed og ikke ellers havde haft nogen større Udgift, vilde vi ogsaa have haft en saa meget mindre Statsgæld.

En lille personlig Bemærkning kunde jeg lide at fremsætte i Anledning af den højtærede Finansministers Udtalelse om, at § 26 var han slet ikke kommet ind paa. Jeg erindr, at da jeg som et endnu yngre Medlem af dette Ting, end jeg er i dette Øjeblik, ved sidste Skattelovsbehandling fremsatte den Bemærkning, at Udgiften paa § 26 dog maatte ses fra et helt andet Synspunkt end de ordinære Statsudgifter, rystede den højtærede Finansminister paa Hovedet omtrent som nu, men nu synes altsaa den højtærede Minister at være kommet til en noget anden Erkendelse.

Den Opgave, der er stillet Tinget ved de forelagte Skattelove, er inderst inde den at skaffe Balance i Statsregnskabet. For at en saadan Balance kan skabes, er det nødvendigt at se ikke alene paa Indtægts-siden, men ogsaa paa Udgiftssiden. Ja, fornuftigvis bør man vel først se paa Udgiftssiden, idet det jo er den, som betinger Indtægtssiden, idet den højtærede Minister ikke kan antage, at i alt Fald vi fra vor Side nærer en saa rodfæstet Tro paa Ministeriets fornuftige Sparsommelighed, at vi skulde ønske at byde Ministeriet mere end nogenlunde nødvendigt. Efter vort Skøn kommer det først til at dreje sig om Udgiftssiden, og her er det efter vor Mening nødvendigt at søge at bringe Udgifterne paa Indenrigsministerens Budget ned. Det er mit Haab, at vi skal naa ikke saa lidt frem i den Retning, og det er os selvfølgelig en Glæde at kunne sige, at den højtærede Finansminister netop har givet os Anvisning herpaa ved sine Udtalelser om, at der nu ikke er saa megen Anledning til store Udgifter paa Indenrigsministerens Budget, fordi, som den højtærede Finansminister netop anførte, Lønningerne var hævede saa forholdsvis meget.

Men ved Siden af den Opgave at faa Udgiftssiden ned, bliver der ogsaa i høj Grad Tale om saa nøje som muligt at undersøge, hvilke Indtægter vi faktisk kan regne med efter de Skattelove, vi allerede har, og der tror jeg at turde sige, at det er en Kendsgerning, at ikke faa af disse Skattelove vil give ikke saa lidt mere, end man antog, den Gang de blev vedtaget. Dette gælder naturligvis først og fremmest Indkomstkatteloven, men den Merindtægt, som derved fremkommer, er der vel nok i nogen Grad og maaske — det tør jeg ikke sige bestemt — fuldt ud regnet med. Der er imidlertid ikke faa af de indirekte Skattelove, som vil give mere end antaget. (*Finans-*

ministeren [Brandes]: Det er der regnet med). ... Meget vel, eller meget sørgeligt, maa jeg vel i saa Tilfælde sige. Men saa maa vi i Udvalget søge at komme til Bunds i, om der saavel hvad Udgifter paa Indenrigsministeriets Budget, som hvad Indtægter ifølge de bestaaende Love angaar, virkelig er regnet rigtigt, eller om der ikke paa en eller anden Maade kunde være noget og forhaabentlig ikke saa lidt at tjene. Nu, da vi dog har et Fredsaar og maa antages at gaa over i normale Tilstande inden ret længe, kunde man maaske spørge, om det ikke kunde være rigtigt at optage en indgaaende Forhandling om vor Statshusholdnings Forbrug af Penge, og at nedsatte en parlamentarisk Kommission i dette Øjemed. Jeg vil tro, at det Udvalg, som bliver nedsat, ikke kan overkomme denne Opgave. Derfor vil vi fra vor Side ønske, at man kunde tiltræde Tanken om Nedsættelse af et saadant særligt Udvalg. Først, naar man har set, dels hvor meget Udgiften kan nedbringes, dels hvor meget man kan faa ind gennem Love, der tager Sigte paa, at Statsvirksomhederne skal kunne bære sig, hvortil kommer, hvad vi kan faa ind gennem de Luksusskattelovforslag, som er forelagte, kan vi afgøre, om det i Virkeligheden skulde være nødvendigt at bevilge yderligere nye Skatteindtægter i indeværende Aar.

Den ærede Ordfører for Venstre (N. Neergaard) mente, at dette ikke vilde være nødvendigt. Jeg deler selvfølgelig i høj Grad Haabet om, at denne Opfattelse er rigtig; hvorvidt den er rigtig, derom skal jeg ikke udtale mig; derom vil det være Tiden til at udtale sig, naar vi har faaet de Oplysninger, som jeg altsaa maa mene i høj Grad tiltrænges. Skulde det vise sig, at vi for indeværende Finansaar ikke ved de omtalte Love og Sparsommelighed, og hvad der ellers kan bidrage dertil, kan skaffe Balance, saa staar vi overfor enten at skulle optage et nyt Statslaan eller at skulle skaffe Penge ved andre Skatter, og der staar mit Parti paa det Standpunkt, at vi meget nødig gaar til nye Laan, men at vi i saa Fald maa tage under Overvejelse, hvorledes vi ved en særlig Skattelov eller særlige Skattelove kan faa de manglende Indtægter. Vi mener imidlertid ikke, at den efter vort Skøn for summariske Maade, hvorpaa den højtærede Finansminister har villet løse dette Problem ved at foreslaa et ekstra Kvartals Skat, er nogen ønskelig Fremgangsmaade.

Dernæst er der det Problem at skabe Balance for 1920—21, og derpaa tager jo afgjort de betydeligste af de forelagte Skatte-